

Serea de pedra e sal

María Canosa
mariacanosa@yahoo.es

Resumo. A finais do mes de febreiro de 2011 o Museo Manuel Reimóndez Portela recibiu unha interesante doazón: un escudo heráldico, presumiblemente relacionado coa familia Mariño, o único que existiu no núcleo urbano de A Estrada. No seu centro pode verse unha serea, saudosa das ondas e dos mareiros ventos. María Canosa, poetisa inspirada, de verso evocador e palabras impregnadas de sal e maresía, adícalle á sereíña heráldica o poema que vai a continuación.

Abstract. At the end of February 2011, the Manuel Reimóndez Portela Museum received an interesting donation, a heraldic shield presumably related to Mariño family and the only one in A Estrada. A mermaid is shown in the centre, nostalgic for the waves and the sea winds. María Canosa, an inspired poet, with evocative verses and words pervaded by salt and sea breeze, dedicates the following poem to the little mermaid.

O sol de outono
morno, dourado
acariña o seu corpo
deitado na area.

Pecha os ollos
para ao lonxe escoitar
o pranto coitado das gaivotas,
coándose entre as ondas
que braman incesantes
chamando por ela.

Pétanlle as raiolas
nas pálpebras.
Bátelle a tranquilidade
no corazón.

A area húmida
cóaselle polos poros da pel,
polos ocos das escamas.
Lonxe está
da súa illa,
a que a viu nacer.

Tan só na distancia
pode sentir o mar.
Leva a auga salgada no interior.

A serea foxe,
escapa,
precisa viaxar.

Xunta as pálpebra
e arrola os soños.

A serea,
lonxe do mar,
agóchase entre os cons.
Avanza
de pedra en pedra,
facendo un novo camiño.

Nunha casa da vila,
fixo o seu mausoleo.
Cos brazos lenes de muller
aperta as armas que posúe
nun escudo heráldico
que custodia o mar azul
e as flores do campo.
Séntese
a princesa do seu castelo.
Nesa coiraza,
abrangue o universo enteiro.

Alí, no seu fogar,
a súa nova patria,
dorme anos enteiros
de ledicia e tranquilidade
lembrando o eco do mar.

Ata que a máis grande das treboadas,
derrube os muros de pedra
que lle serven de leito.
Os nuboeiros grises
tinguen o ceo,
descargan a furia dos lóstregos
sobre a loura cabeleira.

Volverá
cando a calma a asolague,
á súa terra,
ese océano pétreo
que a acubillou
para non marchar,
xamais.